



Тсс! Тшша!

У відьми Беранжер характер кепський. Вона всіх терпіти не може. А коли їй заважають і поготів. Коли відьма чаклує над новим чарівним зіллям, мусить стояти цілковита тиша, інакше вона не може зосередитися.

Одного дня Беранжер була сама у своєму химерному домиську посеред безлюдної сільської місцевості й бурмотіла собі під ніс:

— Подивимося, що я сьогодні начаклую...

— Тіп-тіп-тіп! — легенько протупотіла мишка по підлозі.

Відьма від несподіванки аж підстрибнула.

— Мишус тишус улетишус! — промовила Беранжер, тицьнувши на мишу своїм кривим пальцем.

І оп! Миша перетворилася на кажана. Ошелешена, без жодного звуку здійнялася в повітря, а тоді вилетіла у вікно.

— Прекрасно! — захоплено вигукнула Беранжер і знову занурилася у свою похмуру справу. Але незабаром...



Кран!
Кран!
Кран!

— Тріск-тріск! — легенько
тріснуло поліно в каміні.

— А щоб тебе муха вбрикнула! — загарчала відь-
ма. — Камінус заливінус!

Закляття наслало зливу в димохід, і та залила камін.
Вогонь згас, і поліно більше не тріскало.

— Шкода, що я затопила весь дім, — пробурчала
Беранжер.

Аж тут почало крапати з кухонного крана: крап-крап-крап!

— Кранум закручанум!!! — завонала Беранжер.

І кран так закрутився, що аж зав'язався у величезний
вузол. Що ж, відьма була задоволена: у її будиноч-
ку панує цілковита тиша.

Та, на жаль, скільки б не шкрябала вона
у своєму старому зошиті, так і не вигадала
жодного нового зілля.

— От лихо, — зітхнула відьма
й пішла спати.

ЦВІРІНЬ!!! ЦВІРІНЬ!!!

Уранці її розбудила чудернацька пісенька:

— Цвірінь-цвірінь!

— Га? Хто посмів? — обурилася Беранжер.

На вікні сидів барвистий птах із розкуйовдженим пір'ям. Беранжер хотіла накласти закляття, щоб змусити його замовкнути...

Та запізно: змахнувши крилами, птах відлетів. Але його спів однаково було чути десь неподалік. І так цілий день!

— Це пекло! Я не можу зосередитися, — проскиглила відьма у відчаї. — І поки ця дурна пташка ховається, я не в змозі накласти на неї закляття...

Відтоді птах щоранку влаштовував концерт і будив Беранжер замість розбитого будильника:

— Цвірінь-цвірінь! Цвірінь!

Проте одного ранку ніхто не співав. Птаха не було.

— Ось і добре, — вирішила Беранжер.



Час минав, і тиша почала, як не дивно, напружувати відьму.

— Куди він подівся? — запитувала вона саму себе.

Ця таємниця заважала Беранжер думати. Вона ходила туди-сюди, по десять разів визирала у вікно. Відьма почувалася такою самотньою у своєму домиську! І дуже скоро виявила, що озирається навсібіч у пошуках пташки.

— Дивно, — промовила вона. — Здається, я сумую за цим птахом. Це правда. Зрештою, його цвірінькання не так уже й дратувало...

Раптом відьма помітила гніздо на великому дубі: у ньому сидів той птах, та не сам. Він був із пташкою й такими самими різнокольоровими пташенятами, як і він.

— Тож он воно що, — сказала Беранжер, — ти полетів, щоб завести сім'ю! Що ж, це чудово!

Відтоді вся пташина сім'я зліталася, щоб заспівати хором під відьминим вікном. І неймовірно, але відьма змирилася з цим. Ба більше, у неї одразу з'явилося безліч ідей: чарівні зілля, що змушували мишей танцювати, перетворювали хмари на цукрову вату, а саму Беранжер — на веселу пастушку!

